

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2021 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-551/21)**

(2021/C 462/32)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, B. Hofstätter, T. Ramopoulos, A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Rady (UE) 2021/1117 ⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 2021 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Protokołu wykonawczego do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Republiką Gabońską a Wspólnotą Europejską (2021–2026) oraz decyzji Rady w osobie jej przewodniczącego o wyznaczeniu ambasadora Portugalii jako osoby umocowanej do podpisania tego protokołu, co nastąpiło w dniu 29 czerwca 2021 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego, podniesionego tytułem głównym, Komisja twierdzi, że Rada naruszyła (a) kompetencje Komisji do reprezentowania Unii na zewnątrz na mocy art. 17 TUE, a także zasady równowagi instytucjonalnej i zasadę podziału kompetencji między instytucjami wyrażone w art. 13 ust. 2 TUE, jak również (b) wymóg jednolitej reprezentacji Unii na zewnątrz wynikający z zasady lojalnej współpracy między Unią a jej państwami członkowskimi. Komisja podnosi, po pierwsze, że Rada naruszyła prawo wskutek naruszenia wyłącznych kompetencji Komisji poprzez przyjęcie art. 2 decyzji Rady (UE) 2021/1117 z dnia 28 czerwca 2021 r. ze zmianami oraz poprzez wyznaczenie przez jej przewodniczącego, na podstawie tego przepisu, ambasadora Portugalii jako osoby umocowanej do podpisania (co więcej, samodzielnie) Protokołu wykonawczego do umowy z Gabonem w imieniu Unii, zamiast Komisji. Po drugie, Komisja podnosi, że wyznaczając ambasadora Portugalii, która sprawowała wówczas rotacyjną prezydencję Rady, Rada wprowadziła zamieszanie wśród zewnętrznych partnerów Unii co do tego, która instytucja Unii zapewnia jej reprezentację na zewnątrz, a tym samym wywołała wątpliwości co do charakteru prawnego kompetencji Unii do autonomicznego zawierania umów międzynarodowych jako pełnoprawna międzynarodowa osoba prawna, a nie jako reprezentant jej państw członkowskich. Wskutek takiego działania Rada osłabiła skuteczność, wiarygodność i reputację Unii na arenie międzynarodowej.

W ramach zarzutu drugiego Komisja twierdzi, że Rada naruszyła (a) obowiązek uzasadnienia oraz wymóg jedności przewidziane w art. 296 i 297 TFUE, a także (b) zasadę lojalnej współpracy między instytucjami wyrażoną w art. 13 ust. 2 TUE. Komisja podnosi, po pierwsze, że Rada nie uzasadniła decyzji o wyznaczeniu ambasadora Portugalii do podpisania wspomnianego wyżej Protokołu w imieniu Unii oraz nie podała prawidłowo do publicznej wiadomości tej decyzji poprzez jej publikację lub notyfikację do Komisji, oraz, po drugie, że Rada nie skonsultowała z Komisją zamiaru wyznaczenia ambasadora Portugalii do podpisania rzeczzonego Protokołu w imieniu Unii.

⁽¹⁾ Dz. U. 2021, L 242, s. 3.